

СТРАЖИ НА ИСТОРИЯТА

БУРЯТА ЗАПОЧВА

ДЕЙМИЪН ДИБЪН

Превод Александър Маринов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The History Keepers: The Storm Begins*

The History Keepers Trilogy © By Damian Dibben, 2011

Фигура на корицата © Алийта Рафтър

Фон © Джеф Нентърп

Превод Александър Маринов

Редактор Виктория Бешлийска

Коректор Тереза Бачева

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2012

ISBN 978-954-27-0778-3

1 Стълбището на Монумента

Бурята вилнееше с неподозирана мощ в нощта, когато Джейк Жоунс научи, че родителите му са изчезнали някъде в историята. Лондончани не бяха виждали подобно време с неудържим порой и виещ вятър от отдавна забравения ураган през 1703 година.

Едно старо тъмносино бентли напредваше бавно през неукротимата стихия по Тауър Бридж. Пътуваше към северния бряг на разбушваната Темза. Фаровете му светеха мощно, а чистачките едва смогваха с неспирния поток вода.

На обширната кожена седалка отзад се беше свило притеснено момче. Беше на четиринайсет години, смугло, с къдрава тъмна коса и смели умни очи. Носеше училищна униформа: сако, черен панталон и износени кожени обувки. До себе си държеше стара ученическа чанта, издута от учебници и тетрадки. На опърпан етикет с дебели букви бе изписано име: *Джейк Жоунс*.

Стъклена преграда разделяше купето на колата на две. Джейк беше вперил големите си кафяви очи в двата силуета на предните седалки. Отляво седеше висок

надменен господин, облечен в строг черен костюм, с цилиндър. Шофьорът до него беше в униформа. Двамата шепнеха, макар че Джейк така или иначе не можеше да чуе какво казват през стъклото.

Точно преди трийсет минути двамата непознати го бяха отвлекли.

Джейк бързаше към къщи през парка „Гринуич“, когато излязоха от сенките пред Кралската обсерватория. Обясниха, че се налага да ги придружи във връзка с въпрос, който не търпи отлагане. Джейк прие думите им с разбираемо недоверие, но те го увериха, че на мястото, където отиват, го очаква леля му. Джейк все още се колебаеше, когато заваля. След няколко капки дъждът прерасна в потоп и мъжете изоставиха маниерите. Шофьорът доближи носна кърпичка до лицето на Джейк. В ноздрите му нахлу остра лютивя миризма и той усети, че пада. Събуди се малко по-късно, заключен на задната седалка на внушителната кола.

Неочакван трясък на гръмотевица разтърси основите на Тауър Бридж. Джейк почувства пристъп на паника. Огледа вътрешността на колата: някога луксозният интериор от тъмна коприна вече изглеждаше износен; вратите – след като се събуди, опита да ги отвори, но безуспешно – имаха украсени златни дръжки. Джейк се вгледа отблизо в една от тях. В средата ѝ имаше загадъчна рисунка на пясъчен часовник, около който обикаляха две планети в орбита.

Мъжът с цилиндъра се обърна и го изгледа с неодобрение. Лицето му остана в сянка. Джейк устоя твърдо на погледа му – не след дълго мъжът високомерно

обърна глава към пътя.

Старото бентли слезе от моста и се понесе по лабиринта от градски улици. Изкачи „Фиш Хил“ и спря на малко павирано площадче около висока каменна колона. Джейк я измери с поглед: на здравата правоъгълна основа се извисяваше огромен стълб от ослепително бял варовик, който сякаш пронизваше свъсеното небе. На върха, който изглеждаше отдалечен на цял километър над земята, грееше златна урна.

Джейк осъзна, че е виждал необичайния мемориал и преди: попадна тук по случайност с родителите си след едно глупаво посещение в Лондонската тъмница (някакъв нескопосан таласъм се бе хлъзнал в локва изкуствена кръв и от охраната бяха светнали лампите). Бащата на Джейк развълнувано му разказа историята на стълба: наричал се *Монументът* и бил издигнат от сър Кристофър Рен, за да напомня за Големия пожар в Лондон; спираловидното стълбище вътре стигало чак до искрящия връх. Желанието да се изкачи догоре мигом завладя Джейк и баща му ентусиазирано се съгласи. В необясним пристъп на паника обаче майката му – по принцип готова за забавления – настоя да поемат към къщи преди задръстванията. Джейк едва откъсна поглед от колоната.

Мъжът с цилиндъра излезе от колата, разпъна чадъра си и го стисна здраво срещу напора на вятъра. После отвори задната врата и погледна Джейк:

– Последвай ме. И не си и помисляй да бягаш!

Джейк огледа своя похитител с недоверие. Беше елегантен – черният копринен цилиндър се допъваше

от бяла риза, черна вратовръзка и тъмно сако, което прилягаше идеално на стройното му тяло, тесен панталон на дискретно райе и безупречно лъснати обувки. Имаше ясно изразени черти на лицето: напет орлов нос, високи скули и черни очи, които светеха с каменна арогантност.

Блесна светкавица и вятърът ги заля с нова вълна дъждовни капки.

– Бързо! – излая мъжът. – Не ние сме враговете ти, повярвай.

Джейк метна чантата си на рамо и неуверено излезе от колата. Мъжът го стисна здраво за ръката и почука на прозореца на шофьора. Електрическото стъкло се свали.

– Незабавно тръгвай да вземеш Нейно Величество!

– Разбрано.

– Не забравяй и госпожица Сен Оноре. Чака те в Британския музей, вероятно в Египетската зала.

– В Египетската зала – кимна червендалестият шофьор.

– И още нещо, Норланд... отплаваме след час. Точно след час! Ясно ли е? Без разходки до букмейкъра или до някоя от любимите ти дупки.

Забележката не допадна на шофьора, но той потвърди с изкуствена усмивка:

– Отплаване след час. Разбрано! – и вдигна прозореца.

Пулсът на Джейк удвои обичайния си бяг. Внезапно го заля прилив на адреналин; той дръпна ръката си и се втурна да бяга с всички сили през площада.

Високият мъж реагира мигновено.

– Спрете го! – изрева той на група чиновници, тръгнали към входа на метрото надолу по улицата.

Стреснати от властния му глас, хората решиха, че момчето се е провинило в нещо, и се скупчиха, за да препречат пътя му. Джейк обаче се завъртя на пети, хукна обратно и се блъсна в похитителя си. Челото му удари челюстта на мъжа със звучен пукот.

Джейк успя да се задържи прав, за разлика от преследвача си: мъжът залитна назад, загуби равновесие, чадърът му отхвъркна встрани и той вдигна първо само поглед, а после и крака във въздуха. За миг тялото му застина в нищото, след което се приземи в голяма кална локва. Цилиндърът му се изтъркаля в основата на Монумента. С крайчеца на окото си Джейк забеляза, че чадърът се носи в небето към купола на катедралата „Сейнт Пол“.

Момчето потисна собствения си страх и се втурна към купчината дълги крайници и окаляни одежди. Шофьорът бе изскочил от колата в паника; чиновниците бяха замръзнали по местата си. Джейк изгледа неподвижната фигура пред себе си.

– Добре ли сте? – попита и си представи най-лошото. Гласът му беше доста пълтен и нисък за годините му.

След малко високият мъж размърда глава. Без да обръща внимание на леещия се порой, той се понадигна и вяло отметна коса от челото си с тънката си ръка.

– Съжалявам, не разбрах, че сте зад мен – въздъхна Джейк с облекчение. – Нали сте добре? – загрижено попита той отново и протегна ръка, за да помогне на

мъжа да се изправи.

Мъжът пренебрегна както жеста, така и въпроса. Вместо това, се обърна към шофьора:

– Какво чакаш? Повтарям: отплаваме след час! – изсъска му той, след което насочи злостта си към тъпата зяпнали чиновници. – Не сте ли виждали човек да пада?

Враждебният тон отпрати хората по пътя им. Шофьорът се качи обратно в колата и запали двигателя. Бенглито потегли и се скри зад ъгъла. Джейк се оказа сам с похитителя си в основата на огромната колона. По някаква причина желанието му да бяга се беше стопило. Той вдигна цилиндъра, изтупа го и го подаде на мъжа с колеблива усмивка.

– Казах, че не *ние* сме враговете ти – измърмори възрастният през зъби, изправи се на крака и ядно намести цилиндъра на главата си. – Щом не вярваш на мен, остави леля ти да ти обясни подробностите, когато пристигне.

– Леля ми...? – Джейк поклати глава. – Какво общо има тя?

– Обясненията по-късно. Сега ме последвай!

Високият мъж пристъпи в основата на Монумента, извади голям ключ от джоба на жилетката си и го пъхна в ключалка, скрита в камъка. Докато го следеше с недоумение, Джейк различи едва видимите очертания на врата – *тайна* врата – в самата основа на огромната колона.

Мъжът превъртя ключа и каменната врата се отвори с глух грохот. Вътре мъждукаше меката светлина на

свещи. Удивлението мигом измести притеснението на Джейк. Той протегна врат и надникна в тясното помещение, от което надолу тръгваше старо каменно спираловидно стълбище.

– Бързо! Бързо! – изръмжа мъжът. – Всички отговори те очакват вътре. Включително и на въпроса къде са родителите ти.

Лицето на Джейк преbledня.

– Ро-родителите ми? – заекна той. – Какво е станало с родителите ми?

– Последвай ме и ще разбереш – бе единственият отговор, който получи.

Джейк разтърси глава и упорито остана на място. Пое дълбоко въздух и заговори с най-плътния си заплашителен глас:

– Отвялякохте ме в парка „Гринуич“ и ме заключихте в кола. Ще ви лепнат поне двамайсет обвинения. Затова сега ще ми отговорите на няколко въпроса. Първо: какво знаете за родителите ми?

Мъжът го изгледа с досада.

– Ще ти кажа, след като се скриеш от дъжда и ми позволиш да сменя съсипания си костюм – той посочи голяма цепка по дължината на сакото.

– Но кой сте вие? – продължи да упорства Джейк.

Мъжът си пое дъх, за да се успокои.

– Името ми е Юпитъс Коул. Нямам намерение да те наранявам. Дори напротив: опитвам се да помогна. Наложил се да те отвлечем, но е в твой интерес да дойдеш с нас. Е, ще ме последваш ли долу?

Приключенската душа на Джейк безспорно беше

заинтригувана: от ексцентричния господин, от тайната врата, от подканващото го стълбище. Въпреки това, той остана на място.

– Не разбирам. Какво *има* долу?

– Долу е бюрото. *Бюрото!* – тросна се Юпитъс. – Ела и ще видиш! – очите му се впиха в тези на Джейк: – Въпрос на живот и смърт е, не разбираш ли? На живот и смърт!

Сериозният решителен тон най-сетне убеди Джейк. Мъжът отвори вратата и погледна момчето.

– Свободен си да си отидеш, когато пожелаеш. Но ти обещавам, че това ще бъде последното, което би ти хрумнало.

Джейк огледа помещението и стълбите. Не можеше да държа любопитството си повече.

– Това е абсолютна лудост – промърмори той и пристъпи вътре. Вратата се затвори зад тях с глух тътен. По спиралата на стълбището просвири вятър.

– След мен – рече Юпитъс меко и пое надолу.

Деймиън Дибън е роден на 23 декември 1965 година в Лондон в семейство на ексцентрици (по собствените му думи), от което наследява чувството за хумор и интереса си към историята. Учи сценичен дизайн в гимназията по изкуства „Уимбълдън“

и завършва академията по драматично изкуство „Уебър Дъглас“. Работи като сценарист на различни телевизионни и сценични проекти, сред които са „Фантомът от операта“ и „Котаракът в чизми“, преди да се отдаде на писателската кариера. Задълбочен изследовател, който се вдъхновява от всичко – археология, космология; няма нещо, което да обича повече от добрата приключенска история. „Бурята започва“ е неговата дебютна книга, правата за нея са продадени в 30 държави.

Повече информация за автора и романа може да откриете на egmontbulgaria.com